

Matei Florian
Cexina Catapuxina

Matei Florian

Cexina Catapuxina

roman

POLIROM
2016

I

Am un kilometru de barbă, părul vâlvoi, cearcăne. Studiez lăcustele. Mă aplec în genunchi în iarbă, scot lupa, o apropii. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Lumea dispare, lăcustele se măresc. Am o lupă, un ochi închis și unul uriaș, trăiesc la firul ierbii. Scriu totul într-un caiet. Sunt mulțumit de mine, de viața mea, se putea și mai bine, dar e bine și atât. Îmi plac lăcustele, nu știu ce m-aș face fără ele. Unele se feresc, zvâcnesc, zboară, dispar. Le sperie lupa, ochiul deschis. Își văd de viața lor și zumzăie mai departe. Mă întorc și eu la a mea. Închid și ochiul deschis, ascult. Mi se pare de multe ori că vântul seamănă cu un tren care tot trece pe poduri și se duce pe pustii. Deschid ochii: nu-l mai aud. De când studiez lăcustele, am devenit atent și la firele de iarbă. Sunt fire de iarbă pe care le mișcă ceva. Vântul, să zicem, dacă ar fi vânt. Dar nu e. Lăcustele. Dar nici ele nu sunt. Nu tot timpul. Ajung la concluzia

că unele fire de iarbă se mișcă pentru că așa vor ele. Pur și simplu. Fără vânt, fără insecte, fără ca alte fire de iarbă din jur să se clintească vreun pic. Chestia asta mă bucură. Îmi bag lupa în buzunar, îmi intră soarele în ochi. Și pe el îl mișcă ceva. La fel ca și pe mine. Ne tot mișcă lucruri. Lăcustele, iarba, vântul, soarele. Ne mișcăm. Acum sunt bucuroși, deși în general tac. Beau, fumez și câte și mai câte, nu prea mă uit în oglindă, n-am o față pe care s-o deslușești ușor. Mi-e sete. Cobor spre sat să beau bere.

Ea e îmbrăcată în blugi, e subțire și albă, are un tricou legat într-o parte cu o fetiță care suflă în păpădii. Mă orbește soarele, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Ochiul deschis se mărește, s-a obișnuit așa, nici nu-i mai trebuie lupă. Mă uit la fetița de pe tricou, o întreb cum o cheamă. Îmi zâmbește, zâmbește frumos, ochii ei sunt mari, rotunzi, de fetiță care suflă-n păpădii. Două fetițe. Nu știe. Dar fetița e o japonezoaică, așa zice, de asta e sigură. Îmi place că a zis japonezoaică, mă face să zâmbesc, am doi ochi cu care îi zâmbesc, are și ea ochi, ne zâmbim cu ei. Pentru prima oară după mult timp îmi aduc aminte că nu m-am mai uitat în oglindă, că nu mai știu cum arăt, că nu sunt sigur dacă mi se deslușește zâmbetul. Sunt o lăcustă, îmi zic, se vede că zâmbesc, o întreb. Îmi zice să stau liniștit, se vede, am un zâmbet frumos, perfect deslușibil. Îmi zice că am un ochi

mai mare și celălalt mai mic, mă întreabă de ce. Probabil că e de la lupă, îi spun, i-o arăt, îi povestesc de lăcuste, tac. Când nu știu ce să mai spun, tac și zâmbesc cu zâmbetul meu perfect deslușibil. Mă gândesc la ochi, la lupă. Spun: trebuie să botezăm fetița. Îmi dă dreptate, nu poate să plimbe o fetiță pe care nu știe cum o cheamă. Fetița tot suflă în păpădia ei, tricoul e legat într-o parte, e o aluniță acolo, un strop aproape invizibil, pierdut într-o mare de piele subțire, albă, străvezie. Nu-mi pot lua ochii de la ea, o studiez ca pe o lăcustă, închid un ochi, îl măresc pe celălalt, mi se pare că se mișcă, zvâcnește, dispare. E tot acolo. Clipesc. Harumi, zic, s-o cheme Harumi. Harumi, zice și ea. Îi place. Vrei să te cheme Harumi? Fetița de pe tricou tace, suflă în păpădie. Vrea. De fapt, așa o și cheamă, eu am fost fraieră că nu mi-am dat seama de asta. O s-o alint Mi, zice. Iar eu o să-ți spun ție I. Nu-i spun asta, doar mă gândesc. E subțire și albă, are doi ochi egali, de copil, de păpușă, tricoul legat într-o parte, are o aluniță acolo, mică, aproape invizibilă și o fetiță pe care o cheamă Harumi, care tot suflă într-o păpădie. Azi, tocmai azi, a cumpărat-o pe Harumi, ce ches-tie. Dintr-un *second*, din oraș. Și, uite, deja are un nume, deja și-a făcut prieteni. A plătit o nimica toată pe ea. Dar o prinde, nu? Dar o prinde, da. Studiez de atâta timp lăcustele și sunt mulțumit de viața mea, încât am și uitat cum se vorbește

cu două fetițe. Aș vorbi mai degrabă cu Harumi, pentru că ea n-ar sufla o vorbă, ar sufla doar în păpădii. Cealaltă, I, râde și se mișcă, se mișcă întruna, iar pe pielea ei albă, undeva mai jos de Harumi, e ascunsă o aluniță de la care nu-mi pot lua gândul. Lupa, îmi zic, am nevoie de lupă. Mai spune-mi despre tine, îmi zice, ce faci, cine ești, unde te duci. I-aș spune, dar nu știu. Nu știu, îi zic. Am lupa asta prin care văd ce mă interesează și sunt aproape mulțumit de viața mea. Dar asta nu-i spun. Mi-e teamă că o să plece, că o s-o ia pe Harumi, că o să-și ia alunița, că o să zvâcnească și o să dispară. Vreau să stea. Să mai stea. Să mai stăm împreună. Să-i studiez alunița cu lupa. Să văd dacă se mișcă. Am câini, îi spun. Am mulți câini. Nu sunt ai mei, dar vin după mine. Mă văd și vin. Am strâns și 20. Le place să mă urmeze. Nici măcar nu-i hrănesc. Nici măcar nu vor să-i mângâi. Babele își fac cruce. Îmi spun nebunul. Dar eu cred că nu sunt, nu știu, nu încă. Și zâmbesc, îi zâmbesc deslușibil prin kilometrul meu de barbă. Un ochi mai mare, celălalt mai mic. Acum, uite, am coborât să beau bere. Și s-o cunosc pe Harumi. Salut, Harumi, să știi că n-am mai văzut o fetiță așa de frumoasă. Harumi tace, suflă în păpădii. I se uită la mâinile mele, ar vrea să tacă, dar o aud cum șoptește. Mi. Pipi, zice. Și își ia alunița, o ia pe Harumi, zvâcnește, dispăre, o fetiță cu o altă fetiță, două fetițe. Două fetițe care fac

pipi. Iar o fetiță are o aluniță. Și asta mă mișcă, mă mișcă mai mult decât aș vrea. Nu-i o toaletă pentru fetițe, mă gândesc. Sunt păianjeni acolo, e frig, pute. Dacă aș avea pielea străvezie și albă, dacă aș fi subțire, n-aș intra într-un loc ca ăsta. Nu știu nimic despre oameni, îmi zic, dar e mai bine așa, uite, exact asta mă mișcă. Faptul că nu știu nimic. Îmi mai iau o bere, mă gândesc la pipi, la păianjeni, încerc să-mi potrivesc ochii, să fie la fel. Gata, zice. S-a întors. Stă. Ți-am văzut mâinile, ai mâini frumoase. Mă privește cu ochii ei de copil. Mă uit și eu la ele. Înțeleg. Tac. Azi a sosit, n-o să stea mult, a venit la una din babele care își fac cruce, mamaie. Îmi vorbește despre mamaie, e bătrână, se plictisește, dă în cărți, ghicește. Treaba ei. Vorbim. N-am mai vorbit de mult, iar vorbele se adună, se îngrămădesc, foșnesc. Se face seară, nici n-am timp s-o observ. Vorbim despre mestececi și fân, despre munți, despre pădăii, despre cine se mai culcă cu cine, despre vise, despre bătrâni care fac vrăji, despre ochiul uriaș care privește prin lupă, despre morți. Avem morți și pe ei îi visăm, ei ne mai povestesc lucruri și lucrurile alea se adevăresc, se face și noapte, n-o mai văd pe Harumi, văd doar că pielea ei străvezie și albă strălucește, mă mișc, se mișcă, ne mișcăm. Mă bucur mult că te-am cunoscut, spune, iar mâna ei trece ușor pe la ochi, zvâcnește, se plimbă, adună ceva de acolo, ascunde. Fac și eu

la fel, am un ochi uriaș, în el plutesc niște lacrimi, le iau de acolo, le ascund în buzunar, să nu care cumva să se vadă. E noapte, nu s-a întâmplat nimic. O conduc. Strălucește. Pielea. Probabil că e înfrigurată, Harumi nu-i ține de cald. N-o ating, mi-e teamă, îi spun și eu: mă bucur că te-am întâlnit. Mai stai, mă întreabă. Mai stau, îi zic. Pleacă. O fetiță care pleacă, o fetiță care face pipi unde-s păianjeni și frig. O fetiță cu aluniță. O fetiță care strălucește. Uite-o, se mișcă, mă mișc, ne mișcăm.

Ajung în casa unde stau ca să studiez lăcustele. Casa asta bătrână, mică, de lemn. Îmi scrie să nu-mi fac griji, că zâmbesc frumos și că se vede. Îi scriu că sunt o lăcustă care zâmbește. Îmi scrie că am mâini frumoase. Păcat, îmi scrie. Îi scriu că o să mi le tai și că nu e nici un păcat. Îmi scrie Mi. Îi scriu Mi. Adormim. Visez că mă visează. Am un ochi uriaș, umblu cu o lupă în mână, nu văd nimic prin ea, bâjbâi.

Harumi întreabă de tine. Mesaj. E a doua zi, e dimineață, e soare, mă mișc. Las de izbeliște lăcustele, nici nu le mai văd. Zvâcnesc, dispar. Am un kilometru de barbă, îmi aranjez părul vâlvoi, îl tund. Nu de tot, puțin. Din oglindă mă privește cineva deslușibil, îmi zâmbește. Am un ochi ușor mai mare decât altul. Nu-mi pasă. Îi zâmbesc și eu, zâmbim împreună, la fel. Nu-mi tai mâinile, la iau cu mine. Pe una din ele, cea dreaptă, o

întind spre I când ne întâlnim, ușor, cu teamă. Degetele noastre se ating, mai mult într-o doară, se mișcă, zvâcnesc. Nu ne vorbim, lăsăm degetele să-și dea târcoale. Urcă încet unul spre altul, se adulmecă, zgârie ușor cu unghiile, sunt milioane de lăcuste care freamătă acolo, alunecă, se prind, se pătrund, încep să ardă, se strâng, tot mai tare, dureros de tare. Nu-și mai dau drumul, mâinile noastre au rămas împreună, lipite, e o singură mână, o mână care pornește de la ea și ajunge la mine, o mână care pornește de la mine și ajunge la ea, e încă dimineată, e soare, ne strângem, ne mișcăm. Am acum pielea străvezie și albă, sunt o lăcustă, zvâcnesc și dispar. N-ai adus-o pe Harumi, mi-era dor de ea, am visat-o, îi zic. Harumi e mototolită și a răcit un pic aseară, îmi pare rău. Răspunde, tace. E pedepsită, zic. Nu, dar e bine, pentru că tu ai aceleași haine ca și ieri. Am, da. Sunt singurele, mă gândesc. Sunt o lăcustă, mă gândesc. Ți-am spus doar că sunt o lăcustă care zâmbește, îi zic. Mi-ai spus, îmi zice, iar degetele ei se fac din nou degete, sunt moi, e o mână acolo în mâna mea, o mână lungă, subțire și străină, o altă mână. De la ea pornește încă una, o recunosc, e a mea. Două mâini care se țin de mână. Pe cealaltă, pe cea stângă, o am ascunsă-n buzunar. Mi-e rușine cu ea, mă stingherește. Are o bluză acum, e verde-închis, nu mai e legată într-o parte. Oprește-te, zic, vreau să caut ceva.